

Nadaljevanje se razume skoro samo po sebi. Kakor pradavni nečak enakega imena po svetopisemski, pleza naš Jakob po svoji lestvi više in više: od kompanijskega do nekakega bataljonskega in celo polkovnega dobavljača; potem dobi še obskrbo ene, kmalu druge in čez mesec dni še tretje bolnišnice. In ko končuje vojna, izračuni, da bo živel s samimi obrestmi ob približno sto kilogramih teže natančno stointrintrideset let, pa naj se vse še za 2000 % podraži!

Nekoliko ga je imelo, ko so začeli krone premenjavati v drugorodni papir. In tudi neke govorice, še bolj divje so se širile. A kmalu je spoznal, da take stvari trosijo in tudi nanje verjamejo samo boljseviki, ki niso pri čisti pameti ljudje.

In čeprav ni dosegel stotriintridesetih let, dosegel je svoj stotriintrideseti kilogram.

Pa ga že hoče pretehtati sveti Mihael, ko se veriga na tehtnici naenkrat utrga, in naš Jakob zleti v — — — —

Toda — ne! Zakaj rekli smo, da se ta povestica konča že na tem svetu. (Dalje prihodnjič.)

STANO KOSOVEL:

IDILICA.

Solnce se smeje
skozi razmrežene veje;
z drobno piščalko na paši vesel pastir
piska v večer.

Solnce se niža,
tiho se s čredico bliža
dómu pastir; in na čelu ovac zvonklja
košček srebra.

Solnce zapade,
v srcu zbudijo se náde...
Mesec zasveti — kam krene pastir tačas?
k ljubici v vas.

*Bodi ei —
dat: 14/7 921*